

Praha 8, příroda ukrytá v betonu

Titulek k naší páteční vycházce vznikl již dávno, chtěla tomu náhoda a kvetoucí sakury. Snad každý rok se za nimi v tu správnou dobu vypravíme. **Strašnická Solidarita a Kounická ulice** to bývá jistota té růžové kvetoucí nádhery. Tu náhodu představoval zpravodaj **Prahy 8** a v něm zmínka o sakurách vysazených před lety do tvaru písmene velké V na **sídlišti Ďáblice**. Proč tedy nezkusit něco nového, neznámého? Pro jistotu jsme tam zajeli se Zdenkou předem, ještě před společnou vycházkou ty sakury najít, zjistit jak vypadají a kdy pokvetou. Vystoupili jsme na konečné tramvaje č. 10 Sídliště Ďáblice.

Ať koukáme, jak chceme sakury nikde, jen hradba panelových domů o 14 vchodech, tuny betonu. Jenom je obejít bude trvat pěkně dlouho. Máme ale štěstí, projektanti těchto kolosů uvažovali před lety podobně jako my a uprostřed udělali průchody. Projdete setmělým stárnoucím betonem a jste v jiném světě. Ve světě čerstvé jarní zeleně, parků, hřišť, zajímavých stromů a hned na začátku také těch hledaných sakur. Se společnou vycházkou tedy můžeme bez obav přijít. Jen se do toho květenství trefit.

Je devátého května a jsme tu zpět se společnou vycházkou turistické party z jedničky.

Nic již není potřeba hledat snad jenom otvor uprostřed toho panelového monstra. Prošli jsme jím a otevřel se nám pohled do parku. Sakury jsou před námi, po růžové nádheře již není ani stopy, ještě že jsme je nafotili při přípravě vycházky.

Sakury doplňuje plastika dívky českého sochaře Jana Kavana s názvem „**Schoulená**“. Plastika, na kterou použil pískovec je z roku 1977, je zašlá, chtěla by renovaci, protože na první pohled připomíná hlavu psa. Renovaci ponecháme odborníkům a postupujeme parkem, kde se střídá zajímavá zeleň, dětská hřiště, ale i různé zajímavosti. Pro kroniku to cestou obětavě nafotily **Hana s Lýdií**.

Jsme na louce vedle mateřské školky u velké místní zajímavosti. Sluneční hodiny umístěné na trávníku, mají dva číselníky a zjistili jsme, že ukazují čas velmi přesně. Bylo přesně 11 hodin a 10 minut. Hodiny pro místní park vyrobil umělecký kovář Alfréd Habermann. Jejich unikátnost tkví právě v těch dvou číselnících, vodorovným a svislým z kovových lamel, ty mají tvar vážky.

Došli jsme k jezírku, je to vlastně jednoduchý biotop s ostrůvkem pro sochu „**Pelikáni**“. Pro park ji vytvořil z pálené hlíny sochař a malíř Jiří Černý. Na instalovaném panelu uvádí, že jeho tvorbu ovlivnila hlavně příroda a ženy. Nám se na jezírku naopak povedla fotka, kterou jsme nazvali:

Koupající se panelák a klidně bez plavek.

Kousek od jezírka je snad nejvyšší **Dům seniorů** s pečovatelskou službou v Praze. Je to věžový dům, počet pater jsme ani nedopočítali. Spolu se svým klubem jsou vlastně součástí parku. Jsou tu ale i školy, učiliště a školky, vše je utopené v zeleni.

Zdejší paneláky jsou tak trochu odlišné od jiných sídlišť. Jejich boky jsou obráceny k jihu a místo nudného, místy počmáraného zateplení mají okna a balkony vystavené slunci.

Parková promenáda v severní části asi po 1 kilometru končí zajímavými keři, stromy a zvlněným terénem s další sakurovou alejí, směřuje k parku a hvězdárně na vrcholu přírodní památky Ládví. My ale pokračujeme na jih kolem koupaliště ukrytého za živým plotem. Při stavbě sídliště tady byl v zeleni také instalován indiánský totem.

Na dvě poloviny dělí naší procházku rušná ulice Střelničná. Po ní je pojmenován snad nejstarší strom Prahy 8. Jmenuje se „**Dub u Střelničné**“, jeho stáří je minimálně 160 let, je tedy mnohem starší než toto sídliště. Dub má výšku 27 metrů, obvod kmene 4 metry. Je označen jako státem chráněná přírodní památka a je stejně krásný v zimě bez olistění jako dnes s mohutnou zelenou korunou.

Dub u Střelničné

Rušnou Střelničnou jsme překonali a před námi je oblast Ládví s areálem **Akademie věd ČR**.

Mnoha hektarový pozemek je plný moderních i starších budov, sestěhovalo se sem šest vědeckých ústavů Akademie věd ČR. Areál je veřejnosti přístupný a je součástí veřejné zeleně a zajímavého parku. Najdete zde ústav fyziky plazmatu, termomechaniky, teorie a mechanizace, orientální i informatiky.

V parku proti nejvyšší budově je památník na **Václava Dolejška**, světově uznávaného odborníka v oboru rentgenové spektroskopie. Pomník vyjadřuje téma pohybu jako stimul k zamyšlení nad bádáním vědců. František Dolejšek zahynul v roce 1945 v Malé Terezínské pevnosti. Byl účastníkem protinacistického odboje.

V soutěži na návrh pomníku zvítězil v roce 2019 akademický sochař František Svátek.

Suverénně nejvyšší budovou celého areálu Akademie věd ČR je **Ústav fyzikální chemie Jaroslava Heyrovského**. Na jeho boku je unikátní malba – murál : **Heyrovského – Ilkovičova rovnice**. Vztah v této rovnici je známý jako polarografická vlna. Heyrovskému byla za objev polarografie udělena **v roce 1959 Nobelova cena**. Jeho student Dionýz Ilkovič odvodil rovnici pro polarografický proud v roce 1934.

Památník na Jaroslava Heyrovského 1890 – 1967

umístěný u hlavního vchodu do ústavu

Opouštíme areál Akademie věd ČR. Úzká pěšinka a dětské hřiště nás směřují na jih, na vrchol přírodní památky **lesoparku Okrouhlík**. V zimě je odtud pěkný výhled na Vychovatelnu a křižovatku **V Holešovičkách – Zenklova** míst kde za okupace došlo k atentátu na zastupujícího říšského protektora a generála policie Reinharda Heydricha.

Vpravo dole památník Operace Antropoid, vlevo na žluté zdi umělecké dílo tak zvaný murál z r. 2021.

V současnosti je stezka Okrouhlíkem lemovaná z obou stran hustým dubovým lesem. Hanou nalezené žaludy to potvrdily, protože ty duby byly „takový nějaký“ divný. Nic jim ale nebránilo v tom, aby nás dovedly k našemu poslednímu zastavení ke kostelu **U Jákovova žebříku**.

Díváte se na ve své době, velmi moderní stavbu od švýcarského architekta Ernsta Gisela, která je spjata s politickým a společenským uvolněním „Pražského jara“. Na biblický Jákobův žebřík upomíná jednoduchá ocelová zvonice.

Kostel U Jákobova žebříku, stavba ve stylu brutalismu byl naší poslední zastávkou

Ďáblice a Ládví 9. května 2025. Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kronika Mirek. Fotografovaly Lýdie Stoupová a Hana Mašková.

Chvilka odpočinku před Ústavem fyziky plazmatu AV. ČR.